

Țăranul și calul

Alecu Donici

Țăranul semăna ovăs în primăvară,
Iar calul, ce l-au fost adus în cărucioară,

Privind la semănat,
Fierbea în gândul său așa un rezultat:
- Mă mir, cum zic de om că este o ființă,
Aleasă prin a lui a minții iscusință?

Eu nu văd la dâns' minte
Măcar de un grăunte.

Și oare poate fi mai mare nebunie
Decât să scurme el ogoare pe câmpie,
Și apoi să presare ovăs sau altă pâine,

Când mult făcea mai bine
Ovăsul să-l dea mie

Ori murgușorului, iar pâinea la găine,
Sau până în sfârșit să ție în păstrare?
Încăi s-ar fi văzut a lui scumpete mare.
Iar ca să lepede pe dealuri și pe văi,

E numai o dovadă
Că oamenii în faptă
Sunt foarte nătărăi!

Dar toamna-mbelșugată
Aduse multă roadă:

La una douăzeci ovăsul au sporit,
S-au strâns, s-au îmblăcit
Și-același cal din el au ospătat tain,
Pe zi căușul plin.

Nu e de lăudat
A dobitocului semețul rezultat.
Dar, oare nu așa? din oameni, îndrăzneții

Cutează-a cerceta voința providenței,
Fără-a putea străbate
A ei orânduiești și căi nestrămutate.